

TAJEMSTVÍ

KRVE

J. T. ELLISONOVÁ

LEDA 2020

PROLOG

FAKULTNÍ NEMOCNICE
NASHVILLE, TENNESSEE
1993

VIVIAN

Pamatuju si přesně ten den, kdy se objevila. Jaký zvrát osudu ji ke mně přivedl? Lámu si tím hlavu celé roky. Kdybych jen na rohu zahrnula doprava místo doleva, nebo šla po schodech, místo abych jela výtahem, jako poslední jídlo s otcem před jeho smrtí si dala kuře a ne stejk, pak mohl princip chaosu – motýlí efekt – změnit běh mého života natolik, že bych se s ní vůbec nesečkala. Ale já zamířila doprava, jela jsem výtahem a dala si stejk, a Vivian se objevila a já se z toho v životě nevzpamatuju.

* * *

Jsem tu už osm týdnů a jako vždy v úterý máme k obědu zapékané krůtí nudličky s těstovinami ve smetanové omáčce. Postrkují jídlo po talíři, nemám hlad. Z léků, které dostávám, se mi buď zvedá žaludek, nebo mě připravují o chuť k jídlu, a kromě toho máme večeři už v pět, to je za pár hodin. Jestli mi bude líp, něco sním pak.

Jinak všichni tu šedivou míchanici na talíři spokojeně dlabou. Nic lepšího neumějí. Půlka jich slintá na táč, druhá půlka

sleduje pouť malých zelených mužíčků v omáčce nebo vyrábí kytičky z alobalu, v kterém jsou zabalené rohlíky, a věší si je nad postel, aby se chránili před vládními špiony. Snad ani nemusím říkat, že já s nimi nemám nic společného. Nemám žádnou zajímavou diagnózu. Nespáchala jsem zločin. Trpím akorát depresí. Jen pro představu, už třikrát jsem se pokusila o sebevraždu. Ano, je to mizérie.

Ploužím se zpátky do pokoje a cestou nakukuju do otevřených dveří na oddělení. Jejich obyvatelé v nich občas zanechávají něco, čím bych se mohla zabavit. Časopisy. Provázek. Karty. Nejsem vybíravá, beru všechno, čím se dá zabít nuda. Dneska nemám štěstí. Pokoje jsou bez poskvrnky, nikde nic. Postele ustlané, ručníky úhledně pověšené, celé oddělení smrdí saponátem s vůní jehličí. Byly tam už uklízečky. A všechno, co mělo nějakou cenu, už sebraly.

Končím svou průzkumnou misi a stavuju se u sebe pro cigarety. Čtyřikrát za den si smím zalézt do kumbálu dvakrát dva metry u zadních schodů a zakouřit si. Vidím nebe a ohromný mosazný visací zámek; kdybych ho odemkla, dostala bych se na svobodu, vyšla na parkoviště a pak zmizela ve světě, ale tím by to taky skončilo. Občas si říkám, jestli mi to privilegium čtyř cigaret za den stojí za to. Takhle se asi cítí krávy, když jsou celé dny zavřené v ohradě a nemůžou se dostat na jinou louku.

Můj pokoj 8A je bílý. Bílý asi jako týden starý sníh. Není to ta jiskřivě čistoučká bílá, jen taková ušmudlaná, ústavní. Nikde jinde se podobný odstín nevidí. Bílé stěny, bílé povlečení, bílé linoleum. Bílé župany. Bílé kazajky s dlouhým rukávem a lesklými stříbrnými přezkami, když zlobíme.

Normálně jsou všechny pokoje dvoulůžkové, ale já jsem už měsíc na pokoji sama, od té doby, co mou spolubydlící poslali domů. Sice jí nemůžu odpustit, že se dostala ven, ale zjistila

jsem, že to ticho a prostor, který mám teď jen pro sebe, se mi vlastně zamlouvá. Dřív jsem se vždycky bála, když jsem byla někde o samotě. Děsila jsem se temnoty a její plíživé krásy. Teď toužím po její jednoduchosti. Po její prázdnotě a osamělosti. Už na to nemám, abych se samoty a tmy bála.

Zastavuju se ve dveřích. V mém pokoji někdo je.

Má tmavé vlasy jako vodopád, čerstvě umyté – táhne z nich protivně aseptická vůně šampónu Johnson's Baby. Nemocnice ho dává všem nově příchozím v plastovém kyblíčku „na uvítanou“.

Sedí na posteli zády ke dveřím a s hlavou na stranu zírá do okna s kovovou sítí, které vede na parkoviště – na ponuře šedivý asfalt a nekonečnou řadu aut. Je to zvláštní druh mučení, tahle ochutnávka svobody, kterou nám poskytují. Jsme rybky v akváriu: můžeme jen sledovat svět kolem sebe, lhostejné lidi a jejich nezajímavé životy.

Vpád do mého soukromí mě rozzuřil, a tak vrazím na sesternu. Je tam právě Eleanor Snowová, která má na starost naše oddělení, ale my jí říkáme podle ošetřovatelky z *Přeletu nad kukaččím hnízdem* Ratchetová, protože je to mrcha. Nevadí přece, že nejsme originální.

Ratchetová pokojně vyplňuje přijímací formulář. Patrně pro mou novou spolubydlící. Když vidím, jak je klidná, rozběsňá mě to ještě víc. Vyrovnanost nesnáším. Mám v hlavě neustále takový zmatek, že jsem si nikdy nedokázala jen tak spokojeně sednout a vyplňovat formuláře.

Zavrčím na ni: „Kdo je to v mém pokoji?“

„Vaše nová spolubydlící. Co kdybyste za ní zašla a představila se? A laskavě si dejte pozor na ruce. Nechcete přece, abych vám zase musela stříhat nehty.“

Otřesu se. To tedy nechci. A ona to ví.

„Nikdo se mě nezeptal, jestli ji ke mně smíte nastěhovat.“

„Nemusíme se ptát. A teď zmizte. Mám práci. A snězte večeri, nebo řeknu doktoru Freemanovi, že se nedostatečně stravujete.“

„Hlavně mu řekněte, že z těch prášků, co dostávám, je mi na blití.“

Vztekle vypadnu. Jediná moc, kterou mám, je nejíst. Cpou do mě násilím prášky, říkají mi, kdy mám spát, sprchovat se a kadit, nutí mě, abych seděla v kroužku uslintaných idiotů a vykládala svůj příběh – *Uvidíte, jak se vám uleví, když se z toho vypovídáte, holčičko*. Ne. Ne!

Vybodnu se na kuřáckou pauzu. Vracím se na 8A. Ta holka sedí na stejném místě, hlavu pořád ve stejném úhlu. Dlouhé ruce má podél boků. Jako dvě podpěry, které ji mají na světě vezdejším udržet ve vzpřímené pozici.

Zakašlu, ale ona se neotočí. Postavím se před okno a skloním se nad ni, aby se na mě musela podívat. Lusknu jí prsty pod nosem, a ona sebou ani necukne.

Aha.

Není třeba zvláštní inteligence, aby člověk pochopil důvod jejího mlčení a nehybnosti. Ujždí s králem Thorem. Pro nezasvěcené: Thorazin. Silný antipsychotický přípravek, který se v psychiatrických zařízeních nadužívá ke zklidnění hlučných, rozčilených nebo jinak nespolupracujících pacientů.

Trip s králem Thorem snáším ještě hůř, než když mi Ratchetová stříhá nehty, takže se rozhodnu nechat ji chvíli na pokoji. Prohrábnu se jejími věcmi. Těch pár kousků oblečení leží v jednom chumlu na dně tašky a ona má na sobě stejné plandavé tepláky a mikinu jako momentálně já, protože moje civilní hadry poslali vyprat. Zbytek jsou už jen toaletní potřeby, hřeben, kartáček a zubní pasta, které dostala v nemocnici. Takže tu není dobrovolně.

Když se pacient rozhodne, že sem na nějaký čas půjde, aby si nechal napravit hlavu, říká se tomu dobrovolná hospitalizace. Technicky vzato jsem tu já dobrovolně, a proto mám na rozdíl od většiny pacientů pár privilegií. Taky jsem tu už ale něco přes dva měsíce a nejradši bych odsud z fleku vypadla. Jenže mi neřekli, že i když sem jdu *dobrovolně*, nemůžu se taky *dobrovolně* rozhodnout, kdy chci odejít. Ne, to je na nich, o tom rozhoduje Dr. Cvokař a Ratchetová a „léčebný tým“.

Hajzlové.

Rychle prohledám zbytek pokoje a vidím, že krom hadrů, co má na sobě a v tašce, nemá nic. A jelikož tu není dobrovolně, mohla by s ní být docela zábava. Až se vrátí z tripu, zjistím, jestli je to blekotající uslintaný idiot nebo jeden z těch alobalových pomatenců, jestli se pokusila o sebevraždu, nebo je dokonce kriminálnice. Jsme tu všechny pěkně namíchané, pacientky dočasné i stálé, umístěné sem na základě klinických vyšetření nebo podle trestního zákona. S těmi posledními bývá zajímavý pokec. Tlustý bílý obvaz na její paži mi napovídá, proč tu asi je. Tahleta holčička nám ale pořádně zlobila. Už teď ji mám ráda.

Vezmu do ruky její hřeben. Můj má pár zubů vylámaných. Potřebovala bych kartáč – mám moc husté vlasy, než aby se daly učesat tímhle mrňavým umělohmotným šmejdem – ale její nový hřeben je lepší než ten můj. Prohodím je a začnu se česat.

Ona se ani nepohne, ale promluví. Hlas má hluboký a melodický a zároveň ostrý jako tisíc žiletek: „Ještě jednou sáhni na moje věci, a zabiju tě.“

„Jasně.“

Češu se dál. Ona se otočí, a když se na ni podívám, strašně se leknu. Z očí jí číší taková nenávisť, že to vypadá, jako by na posteli najednou seděl pekelný démon. Vlasy se jí vznášejí

kolem hlavy jako tmavý bouřkový mrak a doslova cítím hromy a blesky, kterými hrozí vybuchnout. O krok ustoupím a hodím jí hřeben na postel.

Uculí se a zase se otočí k oknu.

PRVNÍ ČÁST

VAIL, COLORADO
SVĚTOVÝ POHÁR V ALPSKÉM LYŽOVÁNÍ FIS
4. LEDNA 2018

„Nyní jde na start loňská juniorská vítězka ve sjezdu, Mindy Wrightová.“

Mindy slyší svoje jméno a srdce cítí až v krku. Ví, o čem se mluví mezi komentátory. Diskutují o jejím přestupu do vyšší skupiny. Před rokem byla juniorskou mistryní světa ve třech disciplínách a v kombinaci. Je mimořádná. Jedinečná. Teď, když mezi dospělými soutěží ani ne rok, svou pověst ještě překonává. Přirovnávají ji k jejím hrdinkám, Lindsey Vonnové a Mikaele Shiffrinové, a spekuluje se o tom, jestli by v tomto posledním závodě nemohla překonat jejich rekordy a stát se novou nejmladší nejúspěšnější sjezdařkou. Hovoří o jejich rodičích a obětech, které přinášejí, o jejím vyčerpávajícím tréninku a o náročném způsobu života, který vede disciplinovaně a s neustálým úsměvem na tváři. Pořád jako sluníčko. Říkají o ní, že je děvče s usměvavou povahou.

Tahle usměvavá pohodářka se ani ne za dvě minuty hodlá stát nejrychlejší sjezdařkou na světě – jak o ní budou mluvit pak?

Mindy cítí ve vzduchu energii, napětí je přímo hmatatelné. Má dobrou šanci a ví to. Její zkušební sjezd byl v rekordním čase. A tenhle závod určitě vyhraje. Sjezdovka už na ni čeká.

Každý si přeje, aby tenhle závod vyhrála a získala trofej. Tu klidně vem čert: jestli získá potřebný počet bodů, automaticky se kvalifikuje do amerického olympijského družstva. Takže v podstatě o nic nejde.

Při tom pomýšlení pocítí krátký přívál adrenalinu, už se nemůže dočkat. Asi před deseti minutami začalo hustě sněžit. Předtím slyšela, jak se činovníci dohadují, jestli nemají závodníky zdržet na kopci, dokud sněžení neustane, ale teď se z jejich rádii ozývá ujistění, že blizzard je jenom úplně nahoře a že po prvním oblouku je trať čistá.

Mindy se připravuje, představuje si trať, tělem se naklání a ohýbá, jak v duchu naposledy projíždí každý oblouk.

Bzučák ji vrátí do reality. Žádný pokřik ani jásot, když se připravuje na start: davy fanoušků jsou na úpatí kopce, ani ne devadesát vteřin odsud. Tady nahoře ji obklopují jenom kouči, pořadatelé a další závodnice: nepřátelské prostředí.

Sněží vytrvale, žádné jemné ševelení snášejí se běloby, ale drobné vločky přilepené jedna ke druhé a vytvářející nepřerušovanou bílou stěnu. To tajuplné ticho a ta osamělost v něm ukrytá zrychluje Mindy tep. Takhle se cítí často, když zaujímá místo ve startovní bráně. Buch, *sama*. Buch, *sama*. Buch, *sama*. Je to příjemný pocit. Takhle je to správně.

Upraví si brýle, chránící ji před oslepující bělobou, přidupne lyžemi do zledovatělého sněhu a zabodne do něj hůlky, zkontroluje, jestli má kotníky pevně usazené v přezkácích. Jakoby v reakci na to se sních začne sypat ještě rychleji a ona první úsek trati ze své vyhlídky nad bránou vůbec nevidí. Musí věřit, že by ji neposlali na trať, kdyby to bylo příliš nebezpečné, že zprávy informující o tom, že za prvním obloukem se vyjasní, jsou pravdivé. Kromě toho trať zná jako svoje boty. Závodila tady už mockrát. Při tomhle děsném počasí je velká výhoda, že se mistrovství koná právě ve Vailu. Má takříkajíc výhodu domácího hřiště.

Natři jim to, Mindy!

Slyší vzdálený, přízračný matčin hlas. Prožívá to při každém závodu, což je zvláštní, protože ví, že máma je s tátou dole na úpatí a oba čekají, až dojede dolů a zastaví před nimi, oklepne sních z lyží a několikrát prudce zvedne zafatou pěst do výšky, protože zvítězila.

Jednou se jí s tím svěřila, jaký je to senzační pocit, když tam nahoře stojí sama, a přitom v duchu slyší, jak ji povzbuzuje. Stal se z toho její talisman pro štěstí. Mamka jí přihladi-la vlasy a se záhadným úsměvem řekla: „Já jsem s tebou po-řád, Mindy. Ať se děje, co se děje.“

Není to poprvé, co zalituje, že s ní nevyjela lanovkou nahoru. Dokáže si ji živě představit: nápadně krásná, z pevně sevřených úst nevyjde ani slovo, blond vlasy jí neuspořádaně trčí zpod červené čepice se vzorem sněhových vloček a pevně ji drží za ruku v rukavici. Není to dovoleno, ale bylo by to bezva. No, možná ani ne. Někdy přemítá, jestli je máma před finálovou jízdou nervóznější než ona. Nechtěla by, aby jí do psýchy prosákla nějaká negativní energie.

Jedem, jedem, jedem!

Pořadatel konečně dává signál. Už je čas. Znovu klepne lyžemi o led. Je pevný, trochu zrnitý. Teď trať skoro nevidí, protože sněží opravdu hustě, ale ví, že tam dráha je: dlouhá neviditelná čára, která vede od špiček jejích lyží dolů. Bez dalšího přemýšlení se předkloní ze svahu, až na holenních kostech ucítí tvrdou závoru. Znovu srovná hůlky. Zhluboka se nadechne. Uslyší hlas trenéra. *Představuj si svah. Představuj si, že vyhraješ.*

Třikrát se ozve zvukový signál a Mindy startuje, vyrazí z brány, odráží se ze všech sil hůlkami a rychle nabírá tempo. Proklouzne prvním obloukem, po svahu doleva, hrany rachotí o led. Má z toho dobrý pocit. Zvedne hůlky, přitiskne je k tělu

a nechá lyže, aby ji přenesly přes první rovinku. Vyjasnilo se, konečně jsou vidět modré čáry vyznačující závodní dráhu. Při druhém oblouku začíná nabírat rychlost a cítí neuvěřitelné nadšení, když zrychluje na osmdesát pět, devadesát, devadesát pět mil v hodině. Je jako raketa, jako gepard – nejrychlejší dívka na zeměkouli.

Doleva, doprava, doleva, doprava, hůlky přitisknuté k tělu, hop přes bouli, chvilku se vznáší ve vzduchu, trochu máchne pažemi, ale drží se perfektně ve sníženém postoji, ovládá se. Má to, má to v kapse, letí dolů po svahu. Slyší pokřik a jásot okolních diváků. S jistotou, kterou za ty roky lyžování získala, ví, že má vyhráno, jede rychleji než kdykoli předtím. Všechna ta dřina, lyžařské tábory, posilování, to všechno se teď spojilo dohromady.

Doleva. Doprava. Doleva. Vajíčko.

Najednou se kdovíodkud zvedne sněhový vír a zasáhne ji rovnou do obličeje, právě když projíždí poslední brankou. Lyže vylétnou z dráhy. Špičkou levé lyže zavadí o plastový chránič vlaječky a už je ve vzduchu, tentokrát doopravdy letí.

Všechno ztichne. Mindy neslyší vyděšené lapání po dechu a výkřiky hrůzy, soustředí se jen na to, aby se uvolnila, jak ji to učili. Letí vzduchem a říká si, že pokud není moc daleko od dráhy, pořád to ještě může dojet, jen když se udrží ve vajíčku, správně dosedne, tu zatracenou pravou lyži položí na zem a dojede poslední oblouk... Vlaječka ji plácne do obličeje a ona se zřítí k zemi v klubku lyží, hůlek a sněhu.

Neví, jak dlouho leží, než si uvědomí, že spadla. Její tělo šampionky se té myšlenky vzpírá, pokračuje do posledních oblouků, zmítá se ve sněhu.

Ten sníh ale studí.

Bolí mě obličej.

Bolí mě noha.